

守寡后我重生了2

เซียวจยาหริน 笑佳人 เจียน
สนสรากุ แปล





คำนำ

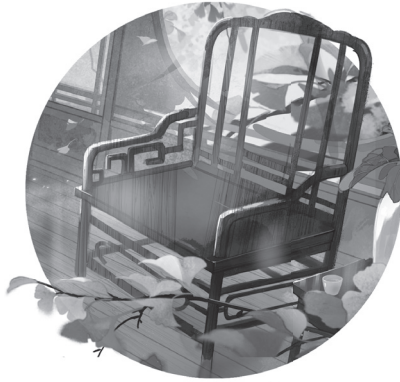


ในที่สุดเงินจึงจ้งกับหว่าหยางก็ได้ออกทุกข้แล้วคะ พวกเขาจึงย้ายออกจากบ้านเก่าสกุลเงินไปอยู่คฤหาสน์ที่ฮ่องเต้พระราชทานให้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่สุขสบายขึ้นมาก ซึ่งพอได้มาอยู่ในที่ส่วนตัวและไม่ต้องกังวลกับข้อห้ามในช่วงไว้ทุกข์ หว่าหยางจึงต้องรับมือกับความต้องการของสามีไม่น้อยเลยทีเดียว ยิ่งท่านอาของนางส่ง 'ของสิ่งนั้น' เพื่อป้องกันการตั้งครรภ์มาให้ เขาก็ยิ่งพึงใจที่สามารถแนบชิดนางได้โดยไม่ต้องกังวล

แต่หว่าหยางก็ยังไม่ลืมภารกิจที่ตัวเองจะต้องทำเพื่อสกุลเงิน นางเริ่มต้นจัดการกับคนที่ทำให้พ่อสามีโดนข้อหา 'ปรักปรำเชื้อพระวงศ์' เสียก่อน ถึงขั้นเอาตัวเองไปเป็นเหยื่อล่อเลยทีเดียวนะ คราวนี้นางจะทำสำเร็จหรือไม่ ไปเอาใจช่วยองค์หญิงผู้นี้กันต่อได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส



เงินจิ้งจงไม่ต่างอะไรกับเสือโฮย เพียงไม่นานกลืนสุราก็ประทับ
อยู่บนตัวนางไปกว่าครึ่ง

หว่าหยางโมโหชวนเขาหลายต่อหลายครั้ง

เงินจิ้งจงลุกขึ้นยืนใหม่อีกครั้ง หลบตามองดูใบหน้าแดงระเรื่อของ
อีกฝ่ายแล้วยิ้มกล่าวว่า "คราวนี้องค์หญิงเองก็สกปรกแล้วเช่นกัน อีกครู่
พวกเราอาบน้ำพร้อมกันเถอะ"

หว่าหยางยังคงทบทวนใจ

เงินจิ้งจงมือข้างหนึ่งกุมข้อมือของนางไว้ กดมันเข้ากับผนัง สายตา
ค่อยๆ เคลื่อนลงต่ำ มองดูริมฝีปากของนาง

หว่าหยางตกตะลึง รีบเอ่ยบอก "หากท่านกลัวจูบเข้าโดยไม่้วนปาก
ข้าจะจับท่านโยนออกไป!"

เงินจิ้งจงชะงัก หันใบหน้าด้านข้างให้นาง "ได้ เช่นนั้นองค์หญิง
ก็จูบเข้าทีหนึ่ง ไม่อย่างนั้นข้าจะเป็นคนจูบขององค์หญิงเอง"



แนะนำตัวละคร



* เงินจิ้งจก

คุณชายสี่สกุลเงิน มีฝีมือในการต่อสู้ ร่างกาย
แข็งแรงกำยำ หล่อเหลาองอาจ แต่นิสัยหยาบ
กระด้าง ดื้อรั้น มักขัดข้อกับบิดาอยู่เสมอ

* หวาหยาง

องค์หญิงผู้มีผิวขาวราวกับหิมะ งดงามราว
เทพธิดา รักความสะอาดเยือกเยือกตัว พิถีพิถัน
เจ้าระเบียบ

* อันเล่อจางกงจู่

น้องสาวของจิ้งจกฮงเต๋ นิสัยเอาแต่ใจ หลัง
ตกพุ่มม่ายก็เริ่มเลี่ยนดูชายบำเรอ เชี่ยวชาญ
ในเรื่องการแสวงหาความสำเร็จ

* เงินเซียวจาง

คุณชายสามสกุลเงิน สอบได้เป็นทันฮวา เป็นเลิศ
ทางด้านอักษร หล่อเหลา กิริยาท่าทางงดงาม
เจ้าเล่ห์

* อวี๋ซัว

สะใภ้ใหญ่สกุลเงิน ฐานะชาติกำเนิดต่ำต้อย
นิสัยอ่อนโยน ใจสะอาด แต่ไม่โง่งม

* หลัวอวี๋เยี่ยน

สะใภ้สามสกุลเงิน เป็นบุตรสาวคนโตในเมืองหลวง
อยู่ดีกินดีมาตั้งแต่เล็ก ชอบรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ

33

ย่างเข้าเดือนหนึ่ง บรรดาขุนนางท้องถิ่นต่างทยอยส่งฎีกาเข้าเมืองหลวง
หนึ่งก็เพื่อรายงานผลงานประจำปี สองก็เพื่ออวยพรปีใหม่แต่องค์ฮ่องเต้
ล่วงหน้า

ถ่านอินตัน* ขึ้นเลิศถูกจุด หวาทายที่อยู่ในห้องหนังสือกำลัง
เขียนจดหมายถึงเสด็จพ่อเสด็จแม่และน้องชายคนละฉบับ ยามนี้นาง
วางพู่กันลงแล้ว กำลังกุมมือทั้งสองข้างไปมา

"องค์หญิงทรงลุกขึ้นเดินเหินสักหน่อยเถอะเพคะ ขยับเคลื่อนไหวบ้าง
พระวรกายจะได้อบอุ่น" เจ้าอวินพูดด้วยความเอ็นดู

หน้าต่างบ้านเกาสกุลเงินทั้งหมดล้วนเป็นหน้าต่างกระดาศ พอ
หน้าต่างเปิดหน้าต่าง ลมหนาวก็พัดกรูเข้ามาด้านใน หากไม่เปิดแสงตะวัน
ก็ถูกกันขวางสาดส่องเข้ามาไม่ถึง ไม่เหมือนกับหน้าต่างกระจกที่ชั้นชั้นสูง

* ถ่านอินตัน หรืออินชวงตัน คือถ่านไม้คุณภาพดีชนิดหนึ่ง มีสีขาววาวเกล็ดน้ำค้าง ไร้ควัน จุดติดยาก
ไม่ดับมอดง่าย อยู่ในความดูแลของสำนักราชวัง



ใช้กันในเมืองหลวง ในห้องจุดดีหรง* ผนวกกับแสงตะวันที่สาดส่อง
เข้ามาภายใน ต่อให้ไม่จุดไฟก็ยังอุ่นสบาย

หวหาหยางประคองเตาพัก เดินวนเวียนไปมาอยู่ภายในห้อง ครั้นเห็น
เณรวันเตรียมจะเก็บโต๊ะหนังสือ นางก็เอ่ยปากขึ้น

"ยังไม่ต้องรีบเก็บ อีกครู่ข้ายังจะเขียนจดหมายถึงท่านอาหญิงอีก"

ในเมืองหลวงคนที่สามารถทำให้หวหาหยางเรียกท่านอาหญิงได้มี
ก็แต่อันเล่อจางกงจูเท่านั้น

จึงซุ่นฮ่งเต้มีน้องสาวทั้งหมดสี่คน สามในสี่ล้วนเจ็บป่วย
ตายจากไปนานแล้ว เหลือก็แต่อันเล่อจางกงจูเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่ยัง
มีชีวิตอยู่

อันเล่อจางกงจูอายุสามสิบแล้ว น้อยกว่าจึงซุ่นฮ่งเต้ถึงยี่สิบกว่าปี
จึงซุ่นฮ่งเต้เห็นอีกฝ่ายเป็นเหมือนน้องสาวร่วมอุทร ถึงจะต่างมารดากัน
แต่ก็เอ็นดูนางเป็นอย่างยิ่ง

อันเล่อจางกงจูออกเรือนไปตอนอายุสิบเจ็ด พอยี่สิบก็ตกพุ่มม่าย
ทว่าเพราะเขาแต่ใจจนเคยตัวจึงไม่ย่อากหาสามีใหม่ แต่ขณะเดียวกัน
ก็ไม่ย่อากเปลี่ยนเหงาอยู่เพียงลำพังท่ามกลางคำคินยาวนาน ดังนั้นจึง
ค่อยๆ เริ่มเลี้ยงดูชายบ่าเธอ

เคยมีผู้ตรวจการร้องเรียนอันเล่อจางกงจูต่อจึงซุ่นฮ่งเต้ บอกว่า
นางเป็นถึงองค์หญิงทว่ากลับประพฤติตนเหลวไหล ลุ่มหลงในบุรุษเพศ
หวังว่าจึงซุ่นฮ่งเต้จะออกหน้าสั่งสอน

จึงซุ่นฮ่งเต้คอยปกป้องคนใกล้ชิดอยู่เสมอ น้องสาวของพระองค์
ก็แค่เลี้ยงดูชายบ่าเธอไว้คล้ายเหงาเพียงไม่กี่คนเท่านั้น ไม่ได้เป็นพิษ

* ดีหรง (มังกรใต้ดิน) คือทางใต้ดินซึ่งขุดไว้ได้เรือนเพื่อนำส่งไอร้อนจากเตาไฟที่จุดอยู่ตรงปากทาง

เป็นภัยต่อแผ่นดินอันใด แล้วเหตุใดถึงต้องไปนุ่งนวยกับนางด้วย

ภายใต้การให้ท้ายของจิ้งชุ่นฮ่องเต้ อันเล่อจ่างกงจู่จึงกลายเป็นสตรีที่อัสระรีมีความสุขที่สุดในเมืองหลวง หรืออาจเรียกว่ามากที่สุดแห่งยุค

นอกจากพฤติกรรมเลี้ยงดูชายบำเรอที่ไม่เหมือนผู้ใดแล้ว อันเล่อจ่างกงจู่ยังเชี่ยวชาญในเรื่องการแสวงหาความสำราญอีกต่างหาก นางชอบหาหยาง มักสรรหาของขวัญเล็กๆ แลกประหลาดน่าสนใจ จากนอกวังมาให้หลานสาวอยู่เป็นประจำ อาหลานสองคนสนิทชิดเชื้อมากขึ้นเรื่อยๆ หากมิใช่เพราะชื้อองเฮาปรมไว้ หวางหยางก็อยากไปเล่นสนุกให้สำราญใจอยู่ที่จวนของท่านอาหญิงสักกระยะหนึ่งเหมือนกัน

หวางหยางนั่งลงอีกครั้ง มองไปทางเฉาอวีน บอกอีกฝ่ายให้ไปเฝ้าอยู่ที่นอกประตู

นางต้องการขอคำแนะนำจากท่านอาหญิงว่าต้องทำเช่นไรถึงจะเลี่ยงการตั้งครรภได้ เรื่องเช่นนี้ทางที่ดีที่สุดไม่ควรให้พวกสาวใช้ได้ล่วงรู้

จดหมายสี่ฉบับเขียนเสร็จแล้ว หลังจากพับใส่ซองประทับตรา ปิดผนึกเป็นที่เรียบร้อย หวางหยางก็สั่งให้เฉาอวีนนำไปมอบให้กับพ่อสามี รอส่งไปยังจุดพักม้า

ครั้นใกล้สิ้นเดือน จู่ๆ เฉินจิ้งจกก็นึกขึ้นได้ เขาเอ่ยถามหวางหยาง "จะถึงปีใหม่แล้ว องค์หญิงเขียนจดหมายอวยพรให้ฝ่าบาทกับฮองเฮาแล้วหรือยัง"

"เขียนแล้ว ตอนนี้น่าจะถึงเมืองหลวงแล้ว"

เฉินจิ้งจกมองดูสีหน้าเรียบเฉยของอีกฝ่ายพลางถาม "เขียนถึงจ่างกงจู่ด้วยหรือไม่"

หวางหยางมองดูเขา ไม่ได้ปฏิเสธอันใด



เงินจิ้งจกยักยี้ม นึกเสียดายอยู่เล็กน้อย "ในเมื่อจางกงจู่มีวิธีการ
ก่อนพวกเราก่อออกมาจากเมืองหลวง องค์หญิงก็น่าจะแวะไปเยี่ยมเยียน
ขอคำแนะนำสักเล็กน้อย"

หว่าหยางทำเหมือนไม่ได้ยิน แม้แต่สายตาเกรี้ยวกราดอันใดก็ไม่
ให้เขา

นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาเงินจิ้งจกก็เฝ้ารอจดหมายตอบกลับจาก
ทางเมืองหลวงด้วยใจจดจ่อ น่าเสียดายที่จุดพักม้าหยุดฉลองปีใหม่ด้วย
เช่นกัน ดังนั้นจดหมายตอบของจางกงจู่ก็จะมาถึงก็ต่อพรหลังปีใหม่

คืนก่อนปีใหม่วรรณคดีอื่นๆ ในตำบลดิสัยเยี่ยงต่างพากันจุดประทัด
ปังปัง บ้านสกุลเงินกินอาหารค่ำส่งท้ายปีเก่าเรียบง่ายธรรมดาๆ อยู่ด้วยกัน
มือหนึ่ง

กับข้าวยังคงเป็นอาหารมังสวิรัตติ ทว่าความทุกข์ในใจของทุกคน
กลับจางลงมากแล้ว เทียบกับการระลึกถึงสูญสิ้นผู้เฒ่า ทุกคนต่างเฝ้ารอ
การมาถึงของปีใหม่มากกว่า

ครั้งกลับไปถึงเรือนชื่ออี้ถั่ง หว่าหยางก็แช่เท้า เตรียมเข้านอน
เงินจิ้งจกก็แช่เท้าเสร็จแล้วเช่นกัน เขาหันไปบอกเจาอวุ่นให้กลับไป
พักผ่อน ไม่จำเป็นต้องดับตะเกียง

หว่าหยางที่มุดเข้าไปใต้ผ้าห่มอยู่ก่อนแล้วชำเลืองมองเขาด้วย
สายตาเคลือบแคลงสงสัย

เงินจิ้งจกนั่งขัดสมาธิอยู่ที่ข้างเตียง มองดูนางด้วยสายตาจริงจัง
"ครั้งก่อนองค์หญิงมอบผ้าเช็ดหน้าให้ข้า คนเราควรปฏิบัติต่อผู้อื่น
เฉกเดียวกับที่ผู้อื่นปฏิบัติต่อเรา ข้าเองก็มีของขวัญปีใหม่ให้องค์หญิง
เช่นกัน"

หว่าหยางควรกระตือรือร้นวาดหวัง ทว่าคนอย่างเงินจิ้งจกเคยมี
ท่าทางที่จริงจังมากกว่านี้แล้ว แต่คำพูดที่ออกจากปากเขากลับเต็มไปด้วย
คำหยาบโลน

นางนิงรอ

เงินจิ้งจกล้วงเข้าไปในอกเสื้อ เขาชะงักอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะค่อยเสริม
"เพราะไม่อาจออกจากเรือนไปอย่างเปิดเผย ข้าจึงได้แต่ไปตำบลข้างเคียง
หาของขวัญมาให้สถานที่เล็กๆ ไม่มีของขวัญเลิศหรูอันใด หวังว่าองค์หญิง
จะไม่รังเกียจ"

หว่าหยางยังคงมีสีหน้าเรียบเฉย

ในที่สุดเงินจิ้งจกก็ยื่นมือออกมา นิ้วมือของเขาเรียวยาว มีข้อนิ้วที่
เด่นชัดแลดูเปี่ยมกำลัง ที่คิบบอยู่บนปลายนิ้วของเขาคือผ้าไหมสีแดงผืนหนึ่ง
ที่พับไว้อย่างเรียบร้อย

"ลองคลี่ออกดู" เขายื่นผ้าไหมสีแดงผืนนั้นให้นาง

หว่าหยางมองดูผ้าไหมสีแดงผืนนั้น นางย่อมดูออกว่านั่นเป็นผ้าทอ
สู่จินชั้นเลิศผืนหนึ่ง บางทีอาจเป็นสมบัติล้ำค่าของร้านผ้าสักแห่งในตำบล
แค่ผ้าทอสู่จินก็ล้ำค่ามากแล้ว ของที่ห่ออยู่ด้านในต้องไม่ใช่ของ
ธรรมดาๆ แน่ เมื่อครู่เงินจิ้งจกก็แฉ่งใจพูดถ่อมตนเท่านั้น

ในที่สุดหว่าหยางก็นึกอยากเห็นชิ้นมาเล็กน้อย นางเลิกผ้าห่มออก
ลูกชิ้นนั่งก่อนจะบรรจงคลี่มันออกช้าๆ

นางมองดูผ้าไหม เงินจิ้งจกมองดูนาง

องค์หญิงผิวพรรณเรียบเนียนบริสุทธิ์ผุดผ่องอยู่แต่ไหนแต่ไร ยามนี้
นั่งอยู่ได้แสงตะเกียง ลำคอและมือทั้งสองข้างก็ยิ่งถูกขับให้ขาวสลับ
มากขึ้นไปอีก ขาวเนียนเปล่งประกาย

ความขวเชนนี้ ต่อให้เป็นเพียงโคมสละคราญทั่วไปก็ทำให้ชายหนุ่ม
เล็ดลมพลุ่งพล่านได้แล้ว นับประสาอะไรกับหาวหายางทั้งดงามราวกับ
ดอกโบตั๋น

หลังจากคลีหนีออกมาจนถึงขั้นสุดท้าย หวาทายถึงได้พบว่า
ด้านในมีก็แต่เพียงความว่างเปล่า

นางเงยหน้าไม่เข้าใจ

เฉินจึงจ้องยกยืม "องค์หญิงมอหาอะไร ผ้าไหมผืนนี้ก็คือของขวัญ
อีกครั้งเดือนพวกเราก็กออกทุกซ์แล้ว เสื้อผ้าที่องค์หญิงนำติดตัวมาจาก
เมืองหลวงล้วนเป็นเสื้อผ้าสีขาว ใช้ผ้าไหมผืนนี้ตัดเสื้อเสียตั้งแต่ตอนนี้
ถึงเวลานั้นจะได้มีสวมใส่"

นางมองดูผ้าไหมผืนนั้น ผ้าผืนน้อยนั้นนอกจากทำถุงเท้าคู่หนึ่ง
หรือไม่ก็ผ้าเช็ดหน้าสองผืนแล้ว อย่างอื่นก็คงทำได้เพียง...

หว่านยางที่เตาความคิดอ่านของอีกฝ่ายได้กว้างผ้าไหมในมือทั้ง
หันหลังมดกลับเข้าไต้ผ้าห่มทันใด

เฉินจึงจูงมือตามเข้าไปโอบนางจากทางด้านหลังแล้วระดมจูบ
ลำคอขาวสลับ "องค์หญิงขาวเนียนเช่นนี้ สวมใส่เสื้อเอี่ยมสีแดงงดงาม
ที่สุด"

หว่านยางกุ่มผ้าห่มแน่น

เงินจิ้งจกพรหมจุบลงบนไหล่นางอีกครั้ง "ฝ่าบาททรงให้เกียรติข้า
ยิ่งนัก ม옵องค์หญิงให้แต่งกับข้า โชคดีที่ท่านเป็นองค์หญิง ไม่อย่างนั้น
คินแต่งงานคินนั้นข้าอาจ..."

ยังไม่ทันที่เขาคจะพูดจบ หวาทยางก็โกรธขี้งและอับอาย หันหน้า
กลับมาปิดปากเขาเอาไว้แน่น

กับตำแหน่งอาลักษณ์แห่งสำนักราชบัณฑิต

ส่วนเงินจึงง^๓ก่อนไปจากเมืองหลวงเขาเคยเป็นผู้ช่วยผู้บัญชาการ
องครักษ์เสือแพรมาก่อน ดังนั้นตอนนี้ฮ่องเต้จึงให้เขารับตำแหน่งเป็น
ผู้ช่วยผู้บัญชาการกององครักษ์หลังโจวซั่วครว^๔ มีระดับชั้นเอกเดียวกัน

ทั้งสามพี่น้องล้วนเป็นขุนนางอยู่ในเขตการปกครองเมืองหลังโจว หากเป็นบ้านอื่นเหตุการณ์เช่นนี้ย่อมไม่มีทางเป็นไปได้ ทว่าเพราะจึงขุนฮองเต๋ให้ความสำคัญกับเงินถึงเจียนเป็นพิเศษ การเพิกเฉยต่อกฎเล็กๆ น้อยๆ เช่นนี้จึงไม่นับเป็นอะไรได้ยิ่งไปกว่านั้นทุกคนก็ต่างรู้ดีว่าสกุลเงินสามพี่น้องจะดำรงตำแหน่งอยู่ที่หลังโจวแค่นี้เท่านั้น พอถึงปีหน้าพวกเขาก็จะตามเงินถึงเจียนกลับไปดำรงตำแหน่งเดิมที่เมืองหลวง

เงินถึงเจี้ยนนำสมาชิกลงเงินโขกตีระบับราชโองการ

คนที่ทางราชสำนักส่งมายังคงเป็นหม่ากงกงน้อย หนังสือแต่งตั้ง
จากกรมปกครองเขาช่วยเอามาส่งให้ภารกิจหลักของเขาคือการส่งสิ่งของ
พระราชทาน

ครอบครัวเงินถึงเงินได้รับข่าวของพระราชทานกันถ้วนหน้า
ทั้งหมดมีอยู่ด้วยกันแปดกล่อง มีทั้งทองคำ เงิน อัญมณี รวมถึงผ้าไหม
และผ้าทอชั้นเลิศอีกหลายพับ

หลัวอวี๋เยี่ยนมองไปทางหาวหยางด้วยแวตาสงสัย ข้าวของทั้งแปดกล่องล้วนเป็นของสกุลเงิน เหตุใดฝ่าบาทถึงไม่มอบของรางวัลให้ธิดาเพียงผู้เดียวเล่า

พื้นที่ที่คิดนางก็ได้ยินเสียงเล็กแหลมของหมางกงน้อยยุพกับ
 หวาวหยาง "องค์หญิง ราชบุตรเขยต้องไปรับตำแหน่งอยู่ที่กององครักษ์
 หลังโจว ที่นั่นอยู่ใกล้เมืองหลังโจวมากกว่า กระหม่อมสร้างคุณหาสน์

หลังหนึ่งให้องค์หญิงกับราชบุตรเขยตามรับสั่งของฝ่าบาท ของพระราชทาน
ที่ฝ่าบาททรงมอบให้องค์หญิงกับราชบุตรเขยกระหม่อมได้ถือวิสาสะ
ย้ายไปที่นั่นแล้ว ทั้งนี้ก็ด้วยเพราะเกรงว่าอีกสองวันตอนองค์หญิงเสด็จ
ย้ายที่ประทับจะต้องเสียเวลาย้ายข้าวของไปมา องค์หญิงไม่ทรงตำหนิ
กระหม่อมใช่หรือไม่พะยะค่ะ"

หว่านหางมองดูพ่อแม่สามีคราหนึ่งก่อนจะยิ้มตอบ "ในเมื่อเสด็จพ่อ
พระราชทานคุณาสนนี้ให้ ข้ากับราชบุตรเขยย่อมไม่อาจขัดน้ำพระทัย
กงกเงาใจใส่จัดการทุกอย่างได้รอบคอบเหมาะสม ข้าควรมอบรางวัล
ให้ท่านถึงจะถูก"

ทันทีที่พูดจบ เจ้าวินก็เดินขึ้นหน้า ยิ้มพลางยัดถุงเงินใบหนึ่งใส่มือ
ของหม่ากงกงน้อย

หม่ากงกงน้อยดีอกดีใจ เอ่ยปากขอบพระทัย แต่หลังจากนั้นเขาก็
ตบศีรษะตนเองทีหนึ่ง "กระหม่อมเหลวไหลยิ่งนัก เพราะรีบร้อนหมาย
เข้าเฝ้าองค์หญิงผู้งดงามดังเทพธิดา สู้ตายก็ผลอลืมจนได้"

พูดจบเขาก็รีบวิ่งออกจากบ้านเก่าสกุลเงิน อุ้มกล่องผ้าดินทอสีเหลี่ยม
ขนาดสองซีกติดผนังสีแดงออกมาจากรถม้าที่เขานั่งมาซึ่งยามนี้หยุดนิ่ง
อยู่นอกประตู หลังจากนั้นก็วิ่งกลับมา ยิ้มตาทายีบอกกับหว่านหาง

"องค์หญิง จ่างกงจุ๋ทรงคิดถึงพระองค์ยิ่งนัก จึงเตรียมของขวัญให้
องค์หญิงเป็นการพิเศษ สั่งให้กระหม่อมนำมาด้วย บอกว่าในนี้ยังมี
จดหมายฉบับหนึ่ง ทรงอ่านแล้วก็จะเข้าพระทัยเอง"

ใจของหว่านหางเต้นโครมครามเร็วมากขึ้นทุกที

เพราะอยู่กับเงินจึงงมานาน นางในยามนี้จึงใกล้ชิดหมึกเปราะดำ
สามารถรักษาท่าที่สงบนิ่งเหมือนยามปกติเอาไว้ได้ ไม่ได้หน้าแดงหูแดง



อย่างเช่นในอดีต

"หนักหรือไม่ ข้าถือนเอง"

ทว่าเงินจิ้งจกเคลื่อนไหวเร็วกว่าเงาอินท้าวหนึ่ง เขาขยับเข้าไปรับ
กล่องผ้าดิน ทนทีที่ของตกถึงมือเขาก็รู้สึกว่ำน้าหนักของนั้นไม่เท่าไร

หว่าหยางถามคล้ายไม่ใส่ใจ "เหตุใดถึงต้องผืนนี้ไว้"

หม่ากงงน้อยยิ้มตอบ "จำกงจู้ตรัสว่าของที่อยู่ข้างในนี้เป็น
ของขวัญล้ำค่า กว่าที่จะทรงหามาได้ก็มีใช่ง่าย มีค่าเหนืออื่นใด จำเป็นต้อง
ติดผืนนี้ไว้ รอให้องค์หญิงทรงเปิดมันออกด้วยพระองค์เอง องค์หญิง
วางพระทัย กล่องผ้าดินถูกเก็บรักษาอยู่ในร่มผ้าของกระหม่อมมา
โดยตลอด นอกจากกระหม่อมแล้วก็ไม่มีผู้ใดสัมผัสแตะต้องถูกมันมาก่อน"

หว่าหยางพยักหน้า "ลำบากท่านอาหญิงแล้ว กลับไปรบกวนกงกง
แจ้งต่อท่านอาหญิงด้วยว่าข้าซาบซึ่งใจยิ่งนัก"

กล่องผ้าดินบรรจุของล้ำค่านี้แน่นอนว่าย่อมต้องดึงดูดสายตาของ
คนบ้านสกุลเงิน

หลัวอวี่เยียนอยากรู้อยากเห็นเป็นที่สุด เหล่าเชื้อพระวงศ์ไม่ขาดแคลน
เงินทองของมีค่า เช่นนั้นนอกจากเพชรนิลจินดาเครื่องประดับแล้ว ยังมี
สิ่งใดที่สามารถทำให้อันเลอจางกงจู้ให้ความสำคัญเช่นนี้

หม่ากงงน้อยพักอยู่ในบ้านเกาสกุลเงินครึ่งชั่วยามก่อนจะจากไป

หลังอีกฝ่ายจากไป เงินจิ้งจกกับหว่าหยางก็กลับมาที่เรือนชื่ออู่ถึง
เขาบอกให้เจาอินทอยออกไปก่อน หลังจากนั้นก็ลากหว่าหยางเข้าไปใน
ห้องนอน

กล่องผ้าดินของอันเลอจางกงจู้วางอยู่บนโต๊ะ

"องค์หญิงจะเปิดเองหรือจะให้ข้าเปิด" เฉินจิ้งจกถาม
 หวหายางรู้ว่าของที่อยู่ด้านในต้องไม่ใช่ของที่เปิดเผยต่อหน้า
 ผู้คนได้ ดังนั้นจึงฉีกหน้านั่งลงบนเตียง ทำที่คล้ายไม่ใช่ใจ
 เฉินจิ้งจกยืมพลางฉีกผนึก เปิดฝากล่องออก
 ด้านในมีจดหมายฉบับหนึ่ง ได้จดหมายยังมีกล่องอีกใบ
 เขายื่นจดหมายให้หวหายาง
 หวหายางถือจดหมาย ทว่าทางตากลับจับจ้องอยู่บนตัวเฉินจิ้งจก
 เฉินจิ้งจกหยิบวัตถุบางๆ ขึ้นหนึ่งออกมาจากกล่องใบที่สอง
 พิจารณาอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะขมวดคิ้วถามนาง
 "รูปร่างประหลาดจริงๆ องค์หญิงรู้จักหรือไม่"
 หวหายาง "..."
 รูปร่างเช่นนี้ อีกทั้งยังช่วยป้องกันการตั้งครมได้ ในเมื่อนาง
 คาดเดาได้ เขาเป็นบุรุษมีหรือจะไม่เข้าใจ
 นอกเสียจากว่าเขาจะงงใจเสแสร้ง!

34

หว่าหยางก้มหน้าอ่านจดหมาย

ท่านอาหญิงเริ่มด้วยการชมว่าการตัดสินใจของนางนั้นฉลาดเฉลียว หลังจากนั้นก็บอกว่านางกับเงินจิ้งจกเพิ่งจะแต่งงานกัน ควรตัดทวงความสุขระหว่างคนสองคนให้เต็มที่เสียก่อน ให้ความรู้สึกอยากตัวติดกันตลอดเวลาเจอจางลงแล้วค่อยมีบุตรในภายหลัง

หว่าหยางนึกตำหนิอีกฝ่ายอยู่ในใจ นางกับเงินจิ้งจกไม่ได้มีความรู้สึกอยากตัวติดกันอะไรสักหน่อย นางก็แค่กลัวตนเองจะเปลี่ยนชะตาชีวิตของเงินจิ้งจกไม่สำเร็จ วันหน้ามีลูก แต่ลูกกลับต้องกลายเป็นเด็กกำพร้า น่าสงสาร ไม่มีบิดาต่างหาก

หลังจากอารมณ์บวชหายเหี่ยยด ในที่สุดท่านอาหญิงของนางก็บอกเล่าถึงวิธีการใช้ของสิ่งนั้นโดยละเอียด หว่าหยางขมวดคิ้ว

เตียงยุบลง เงินจิ้งจกนั่งลงข้างๆ อ่านจดหมายไปพร้อมกันกับนาง

พวกเขาพบว่าสิ่งนี้จำเป็นต้องแช่ไว้ในน้ำอุ่นเป็นเวลาหนึ่งวัน ก่อนใช้งานต้องต้มด้วยน้ำร้อนอีกครั้ง หลังใช้งานยังต้องล้างทำความสะอาดซ้ำหลายครั้ง

เงินจิ้งจกเอ๋ยขึ้นทันที "เรื่องแช่ให้พวกสาวใช้จัดการ ส่วนล้างข้าลงมือล้างเอง องค์กรหญิงไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น"

เขาพูดด้วยน้ำเสียงร่าวกกับกลัวนางจะรู้สึกลำบากเลยไม่ยอมให้ หวาทายพยายามไม่นึกคิดถึงภาพดังกล่าว นางอ่านจดหมายต่อที่แท่งล่องเล็กๆ โบนันบรรจุของสิ่งนั้นไว้ถึงห้าสิบชิ้น ท่านอาหญิงบอกว่าปกติแล้วอันหนึ่งสามารถใช้ได้สิบครั้งโดยประมาณ แต่หากผู้เป็นหลานเขามีพรสวรรค์พิเศษ เช่นนั้นก็คงพูดยาก

หวาทาย "..."

นางคล้ายมองเห็นสีหน้ายิ้มแย้มคลุมเครือของผู้เป็นอาหญิง ได้ยินเสียงหยอกระเซ้าของอีกฝ่าย

ไม่ว่าเงินจิ้งจกจะมองเห็นประโยชน์หรือไม่ก็ตาม หวาทายก็รีบเปลี่ยนกระดาดจดหมายเป็นฉบับที่สองและวางมันไว้ข้างบน

จดหมายฉบับนี้เหมือนจะไม่มีเรื่องสลักสำคัญอะไร หวาทายกวาดตามองผ่านอย่างรวดเร็วรอบหนึ่ง ก่อนจะเก็บจดหมายกลับเข้าซองไว้เงินจิ้งจกออกไปก่อน นางคอยนำออกมาอ่านใหม่ อ่านจบจะได้เผาทิ้ง!

ตอนหลับตาอ่านจดหมาย หวาทายชำเลืองมองสิ่งที่ถูกเงินจิ้งจกคิป์ไว้ในมือ มันทั้งบางและโปร่งแสง คล้ายผ้าโปร่งแต่กลับไม่มีรูช่องระหว่างเส้นด้ายอะไร

"มันทำมาจากอะไร" หวาทายไม่ยากแะต้อง นางถามเงินจิ้งจกเสียงแผ่ว ตั้งแต่ต้นจนจบพยายามไม่สบสายตากับเขา

เงินจึงจ้งใช้ทองนี้วัดสิ่งดู "ข้าเองก็ไม่วู้ ในจดหมายจ้างกงจู้ไม่ได้บอกไว้หรือ"

"นางบอกเพียงว่าน่าจะหามาได้ไม่ใช่ง่าย ต้องใช้เวลาไปไม่น้อยกว่าจะทำสำเร็จ ราคาของมันแพงกว่าแพร์ใหม่ชั้นเลิศเสียอีก"

เงินจิ้งจกเงี้ยว

ความจริงเขาเองก็พอจะจะได้อยู่แต่ไม่อาจพูดออกไปได้ ถ้าพูดไป
นางคงไม่ยอมใช้แน่ๆ จางกงจู้รู้จักนิสัยของผู้เป็นหลานดี ถึงได้พูดจา
คลุมเครือเช่นนี้

วีรบุรุษไม่สนห้วนอนปลายเท้า ไม่ว่าสิ่งนี้จะทำมาจากอะไร ในเมื่อถูกทำจนสะอาดแล้ว เช่นนั้นก็ยอมเป็นของวิเศษไม่ต่างอะไรกับดอกบัวในสระที่เกิดจากโคลนตมทำไมไม่สกปรก

"ให้เธอ^๑วินตักน้ำมา จ้างกง^๒จู่ยกย่องมันเสียจนเลิกลอยเช่นนั้น
พวกเราไม่ว่าอย่างไรก็ต้องทดลองดู จะได้ว่ามันวิเศษเช่นนั้นจริงหรือไม่"

เขาพูดด้วยน้ำเสียงร่าเริงกับบัณฑิตที่กำลังพิจารณาไตร่ตรอง
ศึกษาวิชาความรู้

หว่าหย่าง "..."

เฉินจึงงัดตดสินใจหลบเลี่ยงไปก่อน "ข้าจะไปอ่านหนังสืออยู่ที่ห้องหนังสือ"

ตอนออกไปเขาวางของสิ่งนั้นลงบนเข้าของหญิงสาว

หว่าหยางไคกลืนหอมอ่อนๆ นางจำได้ว่าแม่ท่านอาหญิงจะทำตัว
นอกรีตแต่ก็เป็นคนละเอียดประณีตเช่นเดียวกันกับนาง หว่าหยางอาศัย
จังหวะตอนเงินจิ้งจงไม่อยู่คิบบของสิ่งนั้นขึ้นมานิพนิจพิจารณาครู่หนึ่ง แต่
น่าเสียดายที่นางก็ยังคงเดาที่มาที่ไปของมันไม่ออก

นางตะโกนเรียกเจาวันให้เข้ามา บอกวิธีจัดการกับของสิ่งนั้น
ให้อีกฝ่ายฟังด้วยสีหน้าเรียบเฉย

เจาวันถามอย่างประหลาดใจ "นี่คืออะไรหรือเพคะ"

สีหน้าหวาหยางยังคงเหมือนเก่า "ข้าเองก็ไม่วู้ ท่านอาหญิงให้เข้ามา
บอกว่าต้องรอจนคำถึงจะรู้"

เจาวันเข้าใจแล้ว ของที่จ่างกงส่งมาจากแดนไกลอย่างไรก็ต้อง
เป็นของวิเศษแน่ นางแค่ทำตามเท่านั้นก็พอ

พอเห็นเจาวันไม่นึกสงสัยอะไรอีก หวาหยางก็ถอนหายใจโล่งอก
หลังจากนั่งอยู่เพียงลำพังครู่หนึ่งหวาหยางก็ไปหาเงินจิ้งจกที่
ห้องหนังสือเพื่อถามเรื่องสำคัญ "ทางกรมปกครองให้ท่านไปปรับตำแหน่ง
เมื่อไร"

เงินจิ้งจกรู้ดีว่านางหน้าบาง จึงตอบไปตามที่อีกฝ่ายถาม "หลัง
วันที่สาม"

หวาหยางคำนวณดูครู่หนึ่ง "เช่นนั้นพวกเราจะย้ายเข้าไปอยู่ในเมือง
เมื่อไร"

"ช้าเมื่อไรก็ได้ แล้วแต่องค์หญิง"

หวาหยางหลุบตา "ไปหาท่านพ่อท่านแม่เถอะ พี่ใหญ่พี่สามเองก็
น่าจะกำลังปรึกษาเรื่องนี้กันอยู่"

สองสามีภรรยาไปเรือนขุนเหอถึง

นอกจากเงินถึงสื่อจากเรือนตะวันออกกับพวกเด็กๆ แล้ว ทุกคน
ล้วนอยู่ที่นั่น

หลังแสดงคารวะอย่างเรียบง่ายเสร็จ หวาหยางกับเงินจิ้งจกก็นั่งลง

ลำบาก"

เงินปอจงเอ่ยว่า "ท่านแม่ ให้อวีชีว์อยู่ที่นี่เถิด นางเป็นลูกไม่อยู่ ให้นางอยู่แสดงความกตัญญูต่อพวกท่านแทนข้า"

อวีชีว์พยักหน้า มงคงดูแลสามีด้วยสายตาดูจริงใจ

เงินเสี่ยวจางพูดตาม "ลูกเติบโตใหญ่ถึงเพียงนี้แล้ว ในที่ว่หรือก็มีคนคอยปรนนิบัติอยู่มากมาย ไม่จำเป็นต้องให้อวีชีว์เฝ้า

ให้นางอยู่ที่บ้านช่วยท่านแม่ดูแลพวกเด็กๆ ดึกว่า ยิ่งไปกว่าก็ยังเล็กนัก ไม่อาจห่างจากมารดา"

อวิชชาพยับหน้า มองดแม่สามีด้วยสายตาจริงใจ

หลั้วควี่เยียนในใจปรารถนาจะติดตามสามีไปอยู่ที่ที่ว่าการอำเภอ
ตลอดหนึ่งปีมานี้นางทั้งตั้งท้องทั้งอยู่ไฟ สองสามีภรรยาได้หลับนอนกัน
เพียงไม่กี่ครั้ง สามีของนางไม่เพียงหนุ่มแน่น แต่ยังเจ้าชู้ ปลอ่ยให้เขา
ไปที่ว่าการอำเภอเพียงลำพัง เกิดพวกสาวใช้ที่อยู่ทางนั้นป็นขื่นเตียง
จะทำเช่นไร

เงินจิ้งจกเต็มชามอยู่เงียบๆ

หว่าหยางชำเลืองมองเขาปราดหนึ่ง

วันนี้เมื่อชาติที่แล้วเขาเองก็นิ่งเงียบไม่ปริปากเช่นนี้ ภายใต้การสนับสนุนของพี่ชายทั้งสอง เขาจึงดูเหมือนบุตรที่ไม่มีความกตัญญูอย่างมาก

ในตอนนั้นเพราะหว่าหยางเห็นเงินจิ้งจกขวางหูขวางตาจึงต่อต้านเขาแทบทุกเรื่อง เงินจิ้งจกไม่ยอมอยู่บ้านเก่า แต่นางกลับยื่นกรานจะอยู่ให้ได้ ถึงขั้นคิดจะอยู่ที่นี้เอง ให้เงินจิ้งจกไปอยู่คุกหาสนที่เสด็จพ่อพระราชทานให้ เมื่อสองสามีภรรยาแยกกันอยู่คนละที่ ถึงตอนนั้นนางยอมไม่ต้องมีความสัมพันธ์อันใดกับเขานะ ไม่พบหน้ากันก็ยอมไม่มีเรื่องให้หงุดหงิดใจ!

ดังนั้นหว่าหยางจึงประกาศบอกว่าตนเองต้องการอยู่ที่นี้ด้วยท่าทางหนักแน่นจริงจัง ไม่ว่าแม่สามีจะพูดเช่นไรก็ไม่อาจเปลี่ยนใจนางได้

ทว่าที่หว่าหยางนึกไม่ถึงก็คือถึงนางจะอยู่ที่บ้านเก่าสกุลเงินต่อ แต่เงินจิ้งจกก็ไม่ได้ย้ายไปอยู่คุกหาสนในเมืองหลังใจ กลัวยอมลุกจากเตียงเร็วกว่าปกติครึ่งชั่วโมงทุกวันเพื่อไปยังกององครักษ์ และกลับในตอนกลางคืนเพื่อให้พายุฝนฟ้าคะนองอันใดก็ขวางเขาไม่ให้กลับมาไม่ได้ เขาทำเช่นนี้ก็เพราะเมื่อวันใดนางอารมณ์ดี เขาจะได้ปีนขึ้นเตียงมาทำอะไรกับนางได้ หว่าหยางนึกเสียใจเพียงใดไม่ต้องพูดถึง หากรู้เช่นนี้แต่แรกนางมีหรือจะทิ้งคุกหาสนที่เสด็จพ่อมอบให้

อัปจนก็แต่ว่าจากตัณญาใหญ่โตหลุดออกจากปากไปแล้ว หากล้มเลิกกลางคัน ถึงตอนนั้นจะให้นางเอาหน้าไปไว้ที่ใด

คราวนี้ไม่ว่าจะเพื่อให้ได้พักอาศัยสบายขึ้นหรือเพื่อจัดการเสียงอื้องหว่าหยางล้วนไม่พูดจาเกรงอกเกรงใจอะไรทั้งสิ้น ทำเพียงนั่งรอบทสรุปจากพี่ชายพี่สะใภ้ทั้งสองบ้าน

ขณะที่ขึ้นชื่อกับบุตรชายและสะใภ้กตัญญูต่างพูดจาชักจูงโน้มน้าวกันไปมา ทันใดนั้นเงินถึงเจียนก็เอ่ยขึ้น "ที่บ้านไม่มีอะไรต้องเป็นห่วง พวกเจ้าวางใจไปทำงานของพวกเจ้าเถอะ พวกเด็กๆ ให้อยู่ที่นี่ พวกผู้ใหญ่ย้ายออกไปให้หมด เขาเป็นว่าตกลงตามนี้"

ไม่ว่าเงินปอจงกับเงินเขียวจะคงคตัญญูสักเพียงใดก็ไม่กล้าได้เถียง
ผู้เป็นบิดา

บุตรชายกับสะใภ้ทั้งสามกล่าวลาพร้อมกัน

แสงอาทิตย์สุกสว่างกำลังดี หัวอวี๋เยียนปิดบังรอยยิ้มในดวงต
ไม่มิด นางเดินอยู่ข้างต้นฮวาผู้เป็นสามี สบตากับอีกฝ่ายอยู่สองสามคราว
เงินเขียวจางยิ่งทว่ากลับไม่พูดอันใด เขาย่อมคิดที่จะไปเป็นขุนนาง
กับภรรยาฝั่งดงมาอยู่แล้ว

มีก็แต่อวีชีวเท่านั้นที่ก้มหน้าเล็กน้อยเดินอยู่ข้างเงินป๋องง สี่หน้า คล้ายเป็นทุกขที่ไม่อาจอยู่บ้านรับใช้แสดงความกตัญญูต่อพ่อแม่สามี หลัวอวีเยียนคิดว่าบางทีเงินป๋องงอาจไม่ชอบอวีชีว ความรู้สึก ระหว่างสามีภรรยาจึงจาง อวีชีวถึงได้ยินดีที่จะอยู่ที่นี้

นางเอ่ยปากอย่างอ่อนโยน "พี่สะใภ้ใหญ่อย่าได้ทำเช่นนี้ ท่านพ่อ
ก็บอกแล้ว ท่านดูแลพี่ใหญ่ให้ดี พี่ใหญ่จะได้ปฏิบัติหน้าที่เจ้าเมือง
ได้อย่างสบายใจ หากท่านอยู่ที่นั่นเกิดสาวใช้คนใดปรนนิบัติรับใช้ไม่ถ้วนถี่
พี่ใหญ่กินไม่ได้นอนไม่สบายจนส่งผลกระทบต่อหน้าที่การงาน ถึงตอนนั้น
มิเท่ากับการจะเรื่องเล็กทำให้เสียการใหญ่หรือ"

อวชิรหันกลับมามองอีกฝ่ายปราดหนึ่งแล้วฝืนยิ้ม

หัวข้อนี้เขียนมาเรื่องมองหาหยางที่เดินอยู่หน้าสุดก่อนจะเอ่ยขึ้น
 อีกคราว "ยิ่งไปกว่านั้นท่านกับองค์หญิงก็ต่างล้วนอยู่ในเมืองหลิงโจว

ยามว่างสามารถไปมาหาสู่กันได้ ไม่เหมือนกับข้าที่ต้องติดตามท่านพี่ไปอยู่ที่อำเภอเจียงผิง คนรู้จักสักคนก็ไม่มี"

พอได้ยินเช่นนั้นอวี๋ชิวก็ระอึกระอ่วนมองไปทางน้องสะใภ้ น้องสะใภ้สี่ฐานะสูงส่ง ขนาดอยู่ที่บ้านถ้อยคำยามพูดคุยกับนางล้วนเย็นชาไปถึงเมืองหลิงโจว ชาวบ้านมีหรือจะยินดีให้นางวิ่งไปสร้างควมรำคาญ

หว่าหยางกำลังตั้งอกตั้งใจเดิน พอได้ยินหลัวอวี๋เยียนพูดถึงตนเองเช่นนั้น นางก็หันกลับไปข้าเสียงมอง ยังไม่ทันได้เห็นหลัวอวี๋เยียน สายตาของนางก็ไปสบกับสายตาหวาดประหลัของอวี๋ชิวเข้าเสียก่อน

หว่าหยาง "..."

โรคเทพธิดาผู้เมตตาของนางกำเริบขึ้นอีกแล้ว ทนเห็นคนชื่อแสดงท่าทีน่าสงสารออกมาไม่ได้ ยิ่งไปกว่านั้นนางเองก็ชอบหวานอีดั้งนั้นเมื่อรักเรือนย่อมรักอีกาบนหลังคาเรือนด้วย

"ได้ยินว่าเมืองหลิงโจวเจริญรุ่งเรืองมิใช่น้อย ไว้พวกเราไปถึงที่นั่นข้าค่อยนัดพี่สะใภ้ใหญ่ไปเดินเล่นด้วยกัน" หว่าหยางเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

นางยิ้มแยมสดใสรวกับดอกโบตั๋น อวี๋ชิวรู้สึกเหมือนมีดอกโบตั๋นขนาดใหญ่ปรากฏขึ้นตรงหน้า เปลี่ยนทัศนียภาพจิตตของเดือนหนึ่งให้กลับกลายเป็นสว่างไสว

ยิ่งไปกว่านั้นอีกฝ่ายเป็นถึงองค์หญิง องค์หญิงยินตื่นนางออกไปเดินเล่น!

"เป็นอะไรไป หรือว่าพี่สะใภ้ใหญ่ไม่ยินดีไปเดินเล่นกับข้า?" เห็นอีกฝ่ายตะลึงงันเช่นนั้น หว่าหยางก็อดเอ่ยปากหยอกเ้าไม่ได้

อวี๋ชิวได้สติขึ้นมาทันใด นางกู่ลี้จวอพยพหันรั้วเร็ว "ยินดีๆ เพคะ!"

หว่าหยางมองไปทางหลัวอวี๋เยียนอีกครั้ง รอยยิ้มจางลง "น่าเสียดาย



พี่สะใภ้สามอยู่ไกล ไม่อาจร่วมทาง"

หลัวอวีเยียน "..."

ครั้นมาถึงเรือนกวนเฮ้อถึงที่เป็นเรือนคันแรกซึ่งอยู่ใกล้ประตูวงเดือนที่สุด เงินป้อจงบกับอวีชีวกก็กลับเข้าไปก่อน

จนถึงตอนนี้อวีชีวกยังคงสับสนงงงวยตกใจที่จู่ๆ ตนเองก็ได้รับความเอ็นดูเช่นนั้นจากองค์หญิงผู้เป็นน้องสะใภ้ สองแถมแดงระเรื่อเล็กน้อย น่ารัก น่าเอ็นดูกว่าปกติอยู่หลายส่วน

ถึงจะเป็นแม่คนแล้ว แต่ปีนี้นางเพ็งจะอายุยี่สิบหกเท่านั้น

ครั้นพบว่าผู้เป็นสามีกำลังมองดูตนอยู่ อวีชีวกก็ตื่นตระหนก ก้มหน้าลงอายแก้ไข "หรือไม่พุงนี้เข้าข้างจะแก้ล้างป่วย ถึงตอนนั้นท่านพ่อย่อมไม่อาจบังคับให้เข้าตามท่านไปด้วย เช่นนี้ข้าจะได้อยู่ที่นี้ได้"

ก่อนไปเรือนหลักสามีได้บอกอยู่ก่อนแล้วว่านางต้องอยู่ที่นี้เพื่อแสดงความกตัญญูต่อผู้อาวุโสทั้งสอง ดังนั้นเขาจึงไม่อาจพานางไปด้วยได้ ทว่าเวลานี้นางกลับคิดถึงเรื่องไปเดินเที่ยวกับองค์หญิง ในเมื่อเป็นเช่นนั้น เขาย่อมไม่พอใจ

เงินป้อจงบม้มปากเล็กน้อย หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งก็เอ่ยขึ้น "ไม่จำเป็นเรื่องที่ท่านพ่อตัดสินใจแล้ว ห้ามเจ้าทำตามอำเภอใจ"

อวีชีวกกุมแขนเสื้อ

เงินป้อจงบมองดูลานเรือนที่พ่านักอาศัยอยู่เป็นเวลาหนึ่งปีพลางบอก "เจ้าไปเก็บเสื้อผ้าขาวของเครื่องใช้ประจำวัน ข้าจะไปเก็บหนังสือ"

เงาร่างสูงโปร่งของผู้เป็นสามีหายผ่านเข้าไปในห้องหนังสือ ครั้นอวีชีวกประหวัดถึงช่วงเวลาอีกหนึ่งปีที่นางกับเขาสองสามีภรรยาจะ

สามารถใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันตามลำพัง ใบหน้าขาวสลับของนางก็แดงระเรื่อขึ้นมาเล็กน้อย

เรือนผู้ชู้ถึง

หลัววี้เยียนเปิดตู้เสื้อผ้า หยิบเอาเสื้อผ้าอาภรณ์งดงามที่นางเพิ่งแขวนเข้าไปไม่นานออกมา

เฉินเซียวจงนั่งอยู่บนเตียง เห็นนางยิ้มแย้มมีสีหน้าแจ่มใสราวกับนกยูงที่กำลังจะบินออกจากกรงเช่นนั้น เขาก็อดพูดกระซิบไม่ได้

"ถ้าท่านพอยอมให้อยู่ต่อ เจ้าคงรำให้ออกมาแน่ใช่หรือไม่"

หลัววี้เยียนถลึงตาใส่ผู้เป็นสามี "เหตุใดข้าต้องร้องไห้ด้วย ถ้าท่านกล้าเด็ดดอกไม้ริมทางอยู่ข้างนอกล่ะก็ ถึงตอนนั้นข้าจะไปฟ้องท่านพ่อ"

เฉินเซียวจงเอ่ยอย่างอัปยศ "ข้าไม่เคยมีประวัติอะไรเช่นนั้นเสียหน่อย เหตุใดเจ้าถึงได้ระแวงในตัวข้าอยู่เรื่อย"

หลัววี้เยียนประชด "ใครใช้ให้ท่านหน้าตาเหมือนหมาจิ้งจอกตัวผู้เล่า"

เฉินเซียวจงลูบใบหน้าของตนเองแล้วส่ายหน้า พอนึกอะไรขึ้นได้ เขาก็เอ่ยถามเสียงแผ่วด้วยความสงสัย "เจ้ากับองค์หญิงไม่ได้มีเรื่องขัดแย้งอะไรกันใช่หรือไม่ เหตุใดข้าถึงรู้สึกว่องคว้างกับหญิงปฏิบัติกับพี่สะใภ้ใหญ่ดีกว่าปฏิบัติต่อเจ้า"

ความเคลื่อนไหวของหลัววี้เยียนชะงักงัน นางเบิกปาก "ข้าไหนเลยจะกล้ำกลองเกินองค์หญิง ฐานะของข้ากับนางสูงต่ำต่างกันชัดเจนถึงเพียงนั้น ต่อให้นางเห็นข้าขวางหูขวางตา ข้าก็ไม่อาจทำอะไรได้"

เฉินเซียวจงไม่คิดว่าองค์หญิงจะเป็นพวกชอบหาเรื่องชาวบ้านอะไร



เช่นนั้น บางทีอาจเพราะองค์หญิงชอบหวานอีกก็เป็นได้ จึงไปมาหาสู่กับ
สะใภ้ใหญ่บ่อยครั้งกว่า ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขาเองก็มีบุตรชายวัยกำลังชน
สองคน เด็กชายอย่างไรก็ประจบประแจงเอาใจคนผู้เด็กหญิงไม่ได้

พอคิดถึงบุตรสาว แม่นมของหวานซึ่งก็มาพอดี ที่อยู่ในอ้อมแขน
ของอีกฝ่ายคือทารกตัวน้อย

หวานซึ่งอายุห้าเดือนกว่าแล้ว จ๋าม่าผิวขาวละเอียด ดวงตาดำขลับ
กลมโตน่ารักน่าใคร่ยิ่งนัก

เงินเขียวจงรับผู้เป็นบุตรสาวมา เล่นกับนางอยู่ครู่หนึ่ง หลังจากนั้น
ก็หันไปพูดกับภรรยา "องค์หญิงเป็นสะใภ้ใหม่ ตลอดระยะเวลาหนึ่งปีมานี้
ทุกคนล้วนไว้ทุกข์ นางเพิ่งจะรู้จักเจ้าได้ไม่นาน ไว้วันหน้าองค์หญิงมีบุตร
พวกเจ้าไปมาหาสู่กันให้มากหน่อย ถึงตอนนั้นก็ยอมสนิทสนมกัน
ขึ้นมาเอง"

หลวอวี่เยียนหรีตา "ท่านอยากให้ข้าสนิทกับนางหรือ สนิทกันแล้ว
มีประโยชน์อะไรกับพวกเราหรือ"

เงินเขียวจูงนิกขัน "มีประโยชน์ไม่มีประโยชน์อะไร พวกเราล้วน
เป็นครอบครัวเดียวกัน ข้าย่อมต้องหวังให้ทุกคนสมัครสมานสามัคคี
รักใคร่กลมเกลียว ไม่อย่างนั้นหากองค์หญิงสนิทแต่กับสะใภ้ใหญ่ ทั้งเจ้า
เพียงลำพัง เจ้าชอบหรือ"

หลวอวี่เยียนกัดริมฝีปาก นางเองก็อยากมีพี่สะใภ้ น้องสะใภ้ที่
คุยกันรู้เรื่องสักคนเช่นกัน ทว่าพวกนางสองคนคนหนึ่งฐานะสูงส่ง คนหนึ่ง
ฐานะต่ำต้อย นางจะประจบก็ไม่ใช่ ลดฐานะตนเองก็ไม่อยาก ทำอะไร
ก็ล้วนลำบากใจ

35

คืนค่ำมืดมืดผู้คนเงียบสงัด เสียงก็กักๆ ดังลอยมาจากเตียงห้อง
นานครึ่งชั่วโมงเต็ม

หลังจากผ่านไปได้ครู่หนึ่งเงาร่างสูงโปร่งกำยำก็เลิกม่านออก มุงหน้า
ไปห้องเวจที่อยู่ด้านใน

บนโต๊ะจุดตะเกียงไว้ดวงหนึ่ง เงาร่างของบุรุษดูสั้นลงก่อนแล้วจึง
ยืดยาวขึ้น สุดท้ายก็หายเข้าไปหลังม่านห้องเวจ

หว่านหางขยับนิ้วมืออย่างเกียจคร้านคล้ายเพิ่งได้สติ นางได้ยิน
เสียงเงินจิ้งจงเดินออกมา ตอนนี้เขากำลังยืนก้มศีรษะอยู่หน้าชั้นล้างหน้า
ลงมือทำความสะอาดอย่างจริงจัง

นางมองเห็นไหล่กำยำ เอวเล็กบางของอีกฝ่ายผ่านม่านโปร่งได้อยู่
เลาๆ

เสียงพูดอธิบายของท่านอาหญิงยามชวนนางไปดูองค์รัชประลอง

ฝีมือกันเมื่อชาติที่แล้วคล้ายดั่งขึ้นอยู่ข้างหู

ขึ้นชมบุษบุษปงามก็ไม่ต่างอะไรกับขึ้นชมโฉมสะคราญ นอกจากใบหน้าแล้ว ยังต้องดูลำคอ ไหล่ ออก ท้อง กัน รวมถึงขาของพวกเข หากมีอันหนึ่งอันใดไม่สมบูรณ์ คนผู้นั้นย่อมเท่ากับไม่ดงาม แน่แน่นอนว่าหากเจ้าปรารถนาจะเลือกชายบำเรอ นอกจากหน้าตาแล้ว อีกฝ่ายยังต้องมีความสามารถด้วยถึงจะได้ หากไม่แล้วก็ย่อมไม่ต่างอะไรกับหัวหอกที่ทำขึ้นจากดีบุกผสมตะกั่ว ดงามแต่ใช้การไม่ได้'

กับคำพูดเช่นนี้ หากหว่าหยางยังไม่ได้ออกเรือนหรือเงินจิ้งจยังไม่ตาย บางทีตอนท่านอาหญิงเอ๋ยปากออกมาไม่ทันไร หว่าหยางก็คงหลบเลี่ยง ไม่ยอมฟังต่อจนจบแน่ ทว่าในยามนั้นนางกลายเป็นหญิงม่ายแล้ว ประกอบกับคืนค่าเบญจเวทมนต์นาน ถึงนางจะฟังด้วยความเพเลิดเพเลิน แต่อีกด้านหนึ่งนางก็ยังคงปฏิเสธไม่ยอมรับ เพียรรักษาภาพลักษณ์สูงส่งงามสง่าอยู่ต่อหน้าท่านอาหญิงเสมอ

ซึ่งนั่นก็หมายความว่าหญิงสาวใส่ชื่อบริสุทธิ์ผู้หนึ่งกับสตรีที่เคยสัมผัสกับบรรดาของสิ่งเหล่านั้นมาแล้ว สายตาที่มองดูบุษบุษเพศของพวกนางล้วนต่างกันออกไปโดยสิ้นเชิง

สำหรับหว่าหยาง ยามนางมองดูเงินจิ้งจกก็มองแต่ใบหน้าของเขา หลังแต่งงานเพราะรู้สึกรังเกียจเดียดฉันท์สารพัดสารพันทำให้แม้แต่หน้าของเขานางก็ไม่อยากเห็น ยิ่งร่างกายของเขานางยังไม่สนใจ

ว่ากันตามตรงก็คือนางในเวลานั้นยังคงเป็นหญิงสาวไร้เดียงสา หากว่ากันในเวลานี้ความรู้สึกพึงพอใจที่นางมีต่อร่างกายของเงินจิ้งจกคงต้องบอกว่าเหนือกว่าในอดีตมาก

นางนั่งมองเขาเปลี่ยนน้ำชาแล้วซ้ำเล่าอยู่เงียบๆ จัดการทำความสะอาด

ของสิ่งนั้นจนเกลี้ยงกลา ครั้นเห็นเขายังคงขยับเข้าใกล้ตะเกียงพิจารณา
ดูว่ามีรูรั่วอะไรบ้างหรือไม่ หวหยางก็ทั้งโมโห ชัดเจน และนึกขึ้น รีบหยิบ
เสื้อตัวในขึ้นสวมก่อนที่จะเขาจะกลับมา เตรียมไปอาบน้ำที่ห้องรองทาง
ทิศตะวันตก

ขณะที่เงินจิ้งจกเพิ่งแหวนตากของสิ่งนั้นไว้บนชั้นล่างหน้า หางตา
ก็ชำเลื่องเห็นหวหยางที่เส้นผมยาวสยายราวกับน้ำตกเดินออกมา

เขาพูดอย่างอัปจน "อากาศหนาวเหน็บเช่นนี้ องค์หญิงไม่จำเป็น
ต้องพิถีพิถันนักก็ได้ เกิดต้องลมหนาวลัมปวยขึ้นจะทำเช่นไร หากจะ
บอกว่าก่อนหน้านี้องค์หญิงรังเกียจข้าก็มีเหตุผล ยามนี้ไม่มีของของข้า
แปดเปื้อน ทั้งหมดล้วนเป็นขององค์หญิงเอง ใช้ผ้าเช็ดลักหน้อยก็น่าจะ
ได้แล้วมิใช่หรือ"

"...หุบปาก ไม่พูดก็ไม่มีผู้ใดว่าท่านเป็นใบ้หรอกนะ"

น้ำที่เตรียมไว้ในห้องอาบน้ำ เพราะตั้งไว้นานแล้วจึงไม่ร้อนเหมือนเก่า
ท่างออกไปไม่ไกลมีกาน้ำสำริดที่เต็มไปด้วยน้ำเดือดตั้งอยู่สองกา หวหยาง
ทดลองยกมันขึ้นดู กาแต่ละใบหนักอึ้งจนยกไม่ขึ้น

เพราะรู้ว่าคืนนี้เงินจิ้งจกต้องมา นางจึงไม่ได้สั่งให้เขาอวันอยู่เฝ้า
สั่งให้ไปนอนกับเขาเยวียอยู่ที่ห้องเล็กด้านข้าง

ต่อให้เป็นสาวใช้คนสนิทของตนเอง หวหยางก็ยังคงไม่คุ้นชินที่จะ
ให้อีกฝ่ายได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวระหว่างนางกับเงินจิ้งจกครั้งแล้ว
ครั้งเล่า

"ท่านมานี้น้อย" นางตะโกนเรียกไปทางห้องฝั่งตะวันออก

เสียงฝีเท้าของอีกฝ่ายแว่วดัง เงินจิ้งจกมาแล้ว บนตัวมีเสื้อตัวใน
หม่นคลุมไว้ เผยให้เห็นสองขาเรียวยาวเปี่ยมกำลัง โชคดีที่เสื้อตัวในนั้น



ยาวพอ บดบังจุดที่หว่าหยางไม่อยากเห็นที่สุดได้พอดี

นางชี้ไปที่กาสำริดพลางเอ่ยปากสั่ง "ช่วยผสมน้ำให้ข้า"

เงินจึงทำตามคำสั่งของหญิงสาว ครวีกาสำริดขึ้นมาแล้วยื่นมือไปตะแน่วภายในถังอาบน้ำ หลังจากนั้นก็น้ำร้อนลงไป

หว่าหยางยืนอยู่ด้านตรงกันข้าม คอยทดสอบความร้อนของน้ำตลอดเวลา ครันรู้สึกว่ามันร้อนพอแล้วนางก็บอกให้เขาออกไป

"มาก็มาแล้ว ข้าเองก็ควรพิถีพิถันสักหน่อย" พูดบเขาก็ถอดเสื้อตัวในออก เตรียมก้าวลงไปในถังอาบน้ำ

พอเห็นอีกฝ่ายยกเท้าโตๆ ขึ้น หว่าหยางก็รีบร้อนเอ่ยปากทวาด "ท่านกล้าหรือ!"

นางไม่ต้องการเอาร่างของตนแช่ลงไปในน้ำล้างเท้าของเขา!

ครันเห็นสายตารังเกียจชิงชังของนางเช่นนั้น เงินจึงงอที่ได้แต่ล้มเลิกความตั้งใจที่จะแช่น้ำร้อน เขาเอาผ้าชุบน้ำ ยืนหันหน้าไปทางนาง แล้วลงมือเช็ดเนื้อเช็ดตัว

หว่าหยางหันหลบ ไปหูแดงระเรื่อ

เงินจึงงอกระซิบเสียงแผ่วเบา "ด้วยนิสัยเซ่นนี้ขององค์หญิง ถ้ามีคนคิดลอบทำร้ายเล่นงาน ไม่จำเป็นต้องใช้ไม้ดัดใช้หอกอะไร แค่มองแค่ให้องค์หญิงดื่มน้ำล้างเท้า ถึงตอนนั้นองค์หญิงไม่แคล้วอาเจียนตายไปเอง"

หว่าหยางส่งเสียงประซัดไม่สบอารมณ์ออกมาคราหนึ่ง

หลังเช็ดเนื้อเช็ดตัวเสร็จ เงินจึงงอก็ห่อคลุมร่างด้วยเสื้อตัวใน สาวทำยาวๆ เดินจากไป

หว่าหยางปิดประตู แช่น้ำสบายๆ อยู่หนึ่งเค่อ ตอนลุกขึ้นจากน้ำ นางกลับรู้สึกหนาวสะท้าน ขณะกำลังเตรียมจะกลับลงไปแช่ต่ออีกสักพัก

ประตูลับถูกคนผลักเปิด เงินจิ้งจงเดินเข้ามา เสื้อตัวในบนร่างยามนี้
ครบถ้วนเป็นระเบียบเรียบร้อย เขาคว่ำผ้าเช็ดตัวที่แขวนอยู่ข้างๆ แล้ว
เดินตรงมาหยุดอยู่หน้าถึงอาบนํ้า หลับตาพลาฟุด

"ออกมาเถอะ ข้าจะช่วยเช็ดตัวให้ ข้าคล่องแคล่วว่องไว"

หว่าหยางหลูบตา หลังจากนั้นนางก็ยื่นขอบอ่างลุกขึ้นด้วยเนื้อตัว
สั่นระริก

เงินจิ้งจงใช้ผ้าเช็ดตัวห่อไหล่นางเอาไว้อย่างรวดเร็ว ก่อนจะซ้อน
ร่างนางออกมาอย่างง่ายดาย นับจากไหล่จนถึงสองขาทั้งหมดล้วนถูก
หุ้มห่อไว้อย่างมิดชิด เขาอุ้มหญิงสาวเข้าไปในเตียงห้อง เช็ดร่างของนาง
ทั่วทุกซอกมุมด้วยความรวดเร็ว หลังจากนั้นก็ซุกร่างของนางเข้าไปอยู่
ใต้ผ้าห่ม

หว่าหยางยังคงรู้สึกหนาว

หลังโยนผ้าเช็ดตัวเปียกชื้นพ้นจากเตียงห้อง เงินจิ้งจงก็มุดเข้าไป
ใต้ผ้าห่ม กอดนางไว้ในอ้อมแขนแน่น มือใหญ่ๆ ชัดถูไปตามไหล่และ
แผ่นหลังของนาง

หว่าหยางรู้สึกอบอุ่นขึ้นอย่างรวดเร็ว

เงินจิ้งจงออกไปดับตะเกียงที่อยู่ด้านนอกทั้งหมด พอลกลับมาเขาก็
เข้าไปนอนอยู่ใต้ผ้าห่มของตนเองแล้วบอกกับนาง

"หลับเถอะ พรุ่งนี้ยังต้องย้ายบ้านอีก"

หว่าหยางชะงัก บอกให้เขาหันมา "ข้ายังหนาวอยู่นิดหน่อย"

เงินจิ้งจงรีบมุดเข้าไปใต้ผ้าห่มของนาง

หว่าหยางขดตัวอยู่ในอ้อมแขนของเขา เงินจิ้งจงลองวางมือลงบน
เอวบาง นางหลับตาพลาฟุดบอก "นอนเถอะ"

"องค์หญิงแนบร่างอยู่กับข้าเช่นนี้ ใครจะนอนหลับได้"

หว่าหยางไม่สนใจ นางหลับฝันดีเป็นพอ

ฟ่ายังไม่ทันสว่าง นอกบ้านเกาสกุลเงินก็มีรถม้ามาจอดอยู่ด้วยกัน หกคันแล้ว แยกเป็นรถม้าของที่ว่าการเมืองหลังใจ รถม้าของพ่อบ้าน คฤหาสน์หนึ่งหยวน กับรถม้าที่ทางที่ว่าการเมืองเจียงผิงส่งมารับเจ้านาย ของตนเอง

บ่าวและสาวใช้หน้าประตูเดินเข้าออกไม่หยุด ขนสัมภาระของแต่ละบ้านขึ้นรถม้า

เรือนต้นหยวนตั้ง เงินถึงเจียนกับขุนซื้อแยกย้ายกันกำชับสั่ง บุตรชายลูกสะใภ้อยู่ครู่หนึ่งก่อนจะบอกให้ทุกคนออกเดินทาง

หว่าหยางกับเงินจิ้งจงสบายที่สุด เงินป้อจงและเงินเซียวจงกับ ภรรยาต่างอาลัยอาวรณ์บอกลาบุตรชายบุตรสาวที่อยู่ข้างกาย

มีท่านบู๊ที่เคร่งครัดจับตามองอยู่เช่นนั้น ขานกลางก็ได้แต่กลืนน้ำตา อย่างสุดกำลัง แต่เพราะกลืนไม่ไหวจริงๆ ถึงได้เอียงคอใช้แขนเสื้อ ปาดเช็ดน้ำตา

ส่วนต้าหลางกับเอ๋อร์หลางแม้จะรู้เหตุรู้ผลยิ่ง แต่สองตาก็ยังคง เต็มไปด้วยความรู้สึกอาลัยอาวรณ์บิดามารดา

หว่านอิกุมมือของมารดาไว้นั่น ขอบตาแดงก่ำ

อวี่ซิวเองก็อยากร้องไห้ หากให้นางต้องเลือกระหว่างสามีกับ บุตรชายบุตรสาว นางยินดีอยู่ที่นี่เป็นเพื่อนพวกเด็กๆ โดยเฉพาะบุตรสาว อีกฝ่ายเป็นแก้วตาดวงใจของนางโดยแท้

"ไม่เป็นไร พอถึงวันหยุดของท่านพ่อเจ้า พวกเราก็จะกลับมา" อวี่ซิว

อุปนิสัยของบุตรสาวไม่หยุด

เงินปอจมองดูพวกนางสองครวก่อนจะชักสายตาไปทางอื่นอย่าง
รวดเร็ว

หัวใจวัยเย็นเองก็อาศัยอารมณ์พวกลูกๆ เช่นกัน ทว่าพวกเด็กๆ
 มีพ่อแม่สามมือบรมเลี้ยงดู ไม่มีอะไรที่ไม่อาจไว้วางใจ นอกจากต้องการ
 จับตาดูผู้เป็นสามมืออย่างใกล้ชิด นางเองก็เบื่อกะพำนักร้อยในเรือนเล็ก ๆ
 อย่างเรือนผู้ชู้ยั้งแล้ว ในใจนี้ก็อยากออกไปสูดอากาศข้างนอกแทบ
 ทนไม่ไหว

"เออล่ะ ออกเดินทางได้แล้ว"

เห็นพวกบ่าวรบใช้ย้ายข้าวของสัมภาระเสร็จเป็นที่เรียบร้อย เงินถึงเจียนก็รีบเคลือบอก หากยังปล่อยไว้ให้รื่องให้ครำครำดูกันอีก ถึงตอนนั้นพวกชาวบ้านต้องเอาไปสืต่อให้เป็นที่ขบขันแน่

"พีสะใภ้ใหญ่ พวกเราไปทางเดียวกัน เช่นนั้นท่านก็ไปนั่งกับข้าเถิด"

หว่านยางสวมหมวกม้านแพรวไว้บนศีรษะส่งยิ้มให้กับควีน

ชีวิตตกตลิ่งที่ได้รับความเอ็นดูจากหวานหยดอีกจนลืมความทุกข์โศก
ที่ต้องแยกจากพวกลูกๆ

"ไปสิ" เงินป้อจงที่อยู่ข้างๆ บอกกับนาง

อิวี่รีบเดินไปหยุดอยู่ข้างหาวหายาง ขึ้นไปยังรถม้าหรรษาที่ทาง
 คฤหาสน์หนึ่งหยวนส่งมาร่วมกับอีกฝ่าย

เงินปอองเองก็นั่งรถม้าในเมื่อองค์หญิงเชิญภรรยาของตนเช่นนั้น...
เขามองไปทางน้องสี่ของตนเอง

เงินจึงจะมีหรือจะยอมเบียดอยู่บนรถม้าคันเดียวกันกับผู้เป็นพี่ชาย
นั่งรถม้าอยู่กับโฉมสะคราญอย่างองค์หญิงเขาย่อมหนักยิ่งดี แต่ให้ช่วย

กับพี่ใหญ่ นันมันทรมานกันชัดๆ!

"ข้าจะขี้ม้าไป"

นอกจากจิ้งจูงฮ่องเต้จะมอบคฤหาสน์ให้กับธิดาแล้ว ยังย้าย
ทหารองครักษ์จวนองค์หญิงสองร้อยนายจากสามร้อยนายมาด้วย

ก่อนหน้านี้ที่จิ้งจูงฮ่องเต้ไม่ได้ให้องครักษ์ตามมาด้วยนั้นก็เพราะว่า
เรือนสกุลเงินเป็นเพียงเรือนหลังเล็กๆ องครักษ์มาล้อมไม่มีที่ให้พำนัก
อาศัย ตรงกันข้ามกับคฤหาสน์หนึ่งหยวนที่มีขนาดใหญ่ สององครักษ์มา
ล้อมไม่มีปัญหา

วันนี้ทหารองครักษ์ทั้งสองร้อยนายครึ่งหนึ่งอยู่ที่คฤหาสน์หนึ่งหยวน
ในเมืองหลังโจว ส่วนอีกครึ่งหนึ่งเดินทางมารับองค์หญิงที่บ้านเก่าสกุลเงิน

เงินจิ้งจูงขี้ม้ามาอยู่ข้างขบวนทหารองครักษ์

โจวจี้หัวหน้าองครักษ์ที่ยืนอยู่ข้างอาชาชั้นเลิศของตนเองหันไป
พยักหน้าให้กับราชบุตรเขย

ตอนอยู่ที่เมืองหลวง หวาทายมีจวนองค์หญิง หลังแต่งงานกลับ
ต้องมาอยู่ที่บ้านเก่าสกุลเงิน ดังนั้นเงินจิ้งจูงจึงไม่เคยได้พูดคุยกับ
เหล่าองครักษ์จวนองค์หญิงมาก่อน เมื่อครู่ตอนโจวจี้เข้ามาแสดงคารวะ
ต่อองค์หญิงและราชบุตรเขย เงินจิ้งจูงถึงเพิ่งจะมีโอกาสสังเกตเห็น
อีกฝ่ายเป็นครั้งแรก

ครั้นเห็นใบหน้าหล่อเหลาของโจวจี้ เงินจิ้งจูงก็เอ่ยปากถาม "เจ้า
แซ่โจว?"

โจวจี้บอกชื่อแซ่ของตนเองออกมาอีกครั้ง

เงินจิ้งจูงไม่ได้พูดอะไร สายตากวาดมองไปยังขบวนทหารองครักษ์
ที่ซึ่งขังจริงจังทั้งเก้าสิบเก้านายซึ่งอยู่ทางด้านหลัง ไม่รู้ว่าเป็นความบังเอิญ

หรือโชดชะตา ทหารองครักษ์ทั้งเก้าสิบเก้าแสนล้วนหนุ่มแน่น แม้แต่คนที่ดูน่าเกลียดที่สุดก็ยังสามารถพูดได้ว่าใบหน้านั้นดูเข้าท่าเข้าทาง ไม่ได้บิดเบี้ยวอัปลักษณ์แต่อย่างใด

"ออกเดินทางเถอะ"

บนรถม้าที่นำขบวนอยู่หน้าสุด หลังหวาหยางกล่าวลาพ่อแม่สามีกับพวกหลานๆ เสร็จ นางก็ลดม่านหน้าต่างลง เอ่ยปากบอกกับสารถี

สารถีขานรับ เมื่อรถม้าขยับ เงินจิ้งจกก็กระตุกบังเหียนม้าให้ ออกเดินทางตามไปทันที

ครั้นสิ้นเสียงสั่งของโจวจี๋ ทหารองครักษ์รูปร่างสูงใหญ่ทั้งเก้าสิบเก้าแสน ก็พลัดตัวขึ้นม้าอย่างพร้อมเพรียงชำนาญ ขบวนหนึ่งนำทางอยู่ด้านหน้า อีกสามขบวนแยกย้ายอยู่ซ้ายขวาและด้านหลังของขบวน

พวกชาวบ้านที่มามุงดูความคึกคักต่างสองตาเบิกกว้าง ที่แท้ก็คือลักษณะของผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นองค์หญิง!

ในรถม้าอู๋ชีวี่นั่งอยู่ข้างองค์หญิง สองมือวางอยู่บนเข่า วิตกกังวลจนไม่กล้าสูมสู่มหำขยับตัว

หวาหยางยิ้มบอก "ข้าดูดีมากหรือ เหตุใดพี่สะใภ้ต้องกลัวข้าเช่นนี้ด้วย"

อู๋ชีวี่หน้าแดง นางลอบชำเลืองมองหวาหยางสองคราว พูดละล่ำละลัก "องค์หญิง...องค์หญิงหาได้ดูไม่เพคะ แต่เพราะองค์หญิงงดงามไม่ต่างอันใดกับเทพธิดา หม่อมฉัน...หม่อมฉันเลยไม่รู้ว่าควรทำตัวเช่นไร"

เพราะกำลังจะไปบ้านใหม่ หวาหยางจึงอารมณ์ดีเป็นพิเศษ นางอดกระเช้าพี่สะใภ้ที่อายรายนี้นี้ไม่ได้ "มิน่าปากน้อยๆ ของหวานอึ้งถึงได้หวานนัก ที่แท่นางก็เลียนแบบพี่สะใภ้ใหญ่นี่เอง"

อู๋ชีวี่หน้าแดงหนักยิ่งกว่าเก่า



ทันใดนั้นหว่าหยางก็เข้าใจว่าตอนนางกับเงินจิ้งจกไปจุดธูปให้
ฮูหยินผู้เฒ่าก่อนหน้านี้ เหตุใดเงินจิ้งจกถึงได้กระเช้าอวี๋ซิว สตรีที่อาย
รังแกง่ายเช่นนี้ หากนางเป็นบุรุษ บางทีอาจเผลอหยอกกระเช้าอีกฝ่าย
เข้าสักทีสองทีเช่นกัน

"พีสะใภ้รู้จักแต่ยกยอข้า หรือท่านไม่รู้ว่าคุณเองก็เป็นโฉมสะคราญ
เช่นกัน" หว่าหยางไม่ยอมให้อวี๋ซิวทำตัวไม่เป็นธรรมชาติ จึงเอ่ยปากชวน
อีกฝ่ายคุยเอง

อวี๋ซิวตกตะลึง นางก้มหน้าพูดตามสัญชาตญาณ "หม่อมฉัน
ไหนเลยจะเทียบกับองค์หญิงได้"

"ได้ ท่านไม่กล้าเทียบกับข้า เช่นนั้นหากข้าบอกว่าความงามของท่าน
ไม่ได้ด้อยกว่าพีสะใภ้สามเล่า พีสะใภ้ใหญ่จะเชื่อหรือไม่"

อวี๋ซิวไม่พูด แต่ท่าทางของนางยังคงคล้ายไม่นึกเชื่อ

หว่าหยางพิจารณาอีกฝ่ายอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะใช้คำพูดเอ่ยแทงใจดำ
อีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว "พีสะใภ้ใหญ่วิตกกังวลเรื่องฐานะชาติกำเนิดของ
ตนเองมากเกินไป จริงอยู่ท่านไม่เหมือนพีสะใภ้สามที่กำลังเติบโตใน
จวนโหว และยังไม่ใช่เหมือนข้าที่เติบโตใหญ่ในวังหลวง แต่ท่านก็เป็นบุตรสาว
ของชีวไฉ ครอบครวับริษัทธิไรมลทินแปดเปื้อน แล้วเหตุใดจึงต้องดูแล
ตนเองด้วยเล่า ตัวอย่างที่ข้าจะยกให้ท่านฟังต่อไปนี้อาจไม่เหมาะสมนัก
แต่ดูอย่างท่านพ่อกับท่านแม่เถิด บ้านของท่านแม่ฐานะหาได้สูงส่งกว่า
บ้านสกุลอวี๋ของพวกท่านสักเท่าไร แต่ถึงอย่างนั้นท่านพ่อก็รักท่านแม่
ยกถาดเสมอคือ* มิใช่หรือไรกัน พี่ใหญ่หรือก็เป็นถึงจ้าวหยวน อายุยังน้อย
แต่ได้เป็นถึงขุนนางชั้นสี่แล้ว พีสะใภ้ใหญ่ควรวางตนเยี่ยงภรรยาขุนนาง

* ยกถาดเสมอคือ หมายถึงสามีภรรยาต่างให้ความเคารพซึ่งกันและกัน

ขึ้นไปถึงจะถูก"

อวีชีวเงยหน้าประหลาดใจ

หว่าหยางพูดจริงจัง "ท่านพ่อของพวกเราเองก็เป็นเพียงชาวบ้านธรรมดาๆ ทว่ายามนี้มิใช่เข้าทำงานอยู่ในสภาขุนนางได้รับความไว้วางพระทัยจากเสด็จพ่อยิ่งยวดหรือไร เห็นได้ชัดว่าชาติกำเนิดของคนผู้หนึ่งหาได้มีความสำคัญไม่ ที่สำคัญคือความสำเร็จของเขาในปัจจุบัน"

อวีชีวนึกละอายใจ "ท่านพ่อเป็นผู้มีความสามารถหาตัวจับได้ยาก หม่อมฉันเป็นก็แค่บุตรสาวของชีวไฉธรรมดาๆ เคยอ่านหนังสือเพียงไม่กี่เล่ม..."

หว่าหยางยิ้ม "เช่นนั้นพวกเราไม่พูดถึงท่านพ่อ เปลี่ยนมาพูดถึงราชบุตรเขยแล้วกัน เขาเองก็เคยอ่านหนังสือมาเพียงไม่กี่เล่ม เป็นบุรุษหยาบกระด้าง ถึงจะได้แต่งงานกับข้า แต่เขาก็ไม่เคยละอายใจที่จะปรากฏตัวต่อหน้าข้า"

"...น้องสี่...น้องสี่ส่งฝ่าเผย ความสามารถด้านการต่อสู้โดดเด่น ไม่เหมือนผู้ใด..."

หว่าหยางส่งเสียงประซดออกมาคำหนึ่ง "พี่สะใภ้ใหญ่ไม่จำเป็นต้องแก้ตัวแทนเขา ที่ข้าต้องการพูดก็คือขอเพียงพี่สะใภ้ใหญ่ดูแลตนเอง มั่นใจว่าตนเองก็เป็นสะใภ้ใหญ่ที่ดีที่สุดของบ้านสกุลเงิน สะใภ้ใหญ่สกุลเงินควรมีท่าทีเช่นไรก็เช่นนั้น ในเมื่อเป็นเช่นนั้นไม่ว่าใครก็ย่อมเห็นท่านเป็นสะใภ้ใหญ่สกุลเงิน ผู้ใดกล้าเพิกเฉยดูแลตนเองเท่ากับไม่เคารพต่อสกุลเงิน ยิ่งไปกว่านั้นนอกจากท่านพ่อท่านแม่จะปกป้องท่านแล้ว ยังมีข้าอีกคน ไม่ว่าพี่สะใภ้ใหญ่จะได้รับความอยุติธรรมอันใด ขอเพียงท่านมาหาข้า ข้าย่อมยินดีช่วยท่านออกหน้า"

อวีชีวตื่นตระหนก ที่แท้จริงหญิงผู้เป็นน้องสะใภ้ที่นางคิดว่าสูงส่ง

เกินกว่าที่จะทำตัวสนิทสนมด้วยก็ให้ความใกล้ชิดสนิทสนมโอบอ้อมอารี
ต่อนางเช่นนี้

"ขอบ...ขอบพระทัยองค์หญิง หม่อมฉันจะจดจำไว้พะคะ!"

ดออย่าง



守寡后我重生了 2
Shou Gua Hou Wo Chong Sheng Le 2

ชาตินี้ข้าจะรักท่านให้มาก 2
เชียวจยาเหริน เขียน
สนสรณู แปล

จำนวน 416 หน้า
ราคา 459 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2568

《守寡后我重生了》(Shou Gua Hou Wo Chong Sheng Le)
Copyright © 笑佳人 (Xiao Jia Ren)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Thai Edition arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3422-4

ภาพประกอบ 桃可可
ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ยามที่ได้ย้อนเวลามาเริ่มต้นใหม่
'หว่าหยาง' คิดเพียงว่าจะทำดีกับสามีสักหน่อย
แต่เวลานี้... นางกลับพบว่าตนเองเริ่มพึงพอใจเขาขึ้นมาไม่น้อย

พวกเขาย้ายเข้าคฤหาสน์ส่วนตัวที่ฮ่องเต้พระราชทาน
ไร้ข้อจำกัดจากการไว้ทุกข์ **'เฉินจิ้งจง'** จึงแสดงความรักอย่างเต็มที่
ยิ่งเมื่อได้รับ 'ของสิ่งนั้น' มาจากท่านอาหรง
ราชบุตรเขยผู้เคยหยาบกระด้างก็ยิ่งเร่าร้อนราวไฟลุก!

แต่ท่ามกลางความสุขนี้ หว่าหยางมีอาจสัณการกิจสำคัญ...
นางต้องจัดการเซียงอ้องผู้เป็นต้นเหตุให้พ่อสามีต้องโทษ

ขัดเขินก็ส่วนขัดเขิน
ทว่าเทียบกับวันเวลาเปลี่ยนหงาไร้รสชาติหลังจากที่เขาตายไปนั้นแล้ว
การมี 'ราชบุตรเขยเร่าร้อน' เช่นนี้อยู่ข้างกาย
หว่าหยางรู้สึกว่าคุณเองไม่ต่างอะไรกับลูกไฟที่กำลังสายไหมวรุณเรง
สามารถลุกไหม้ได้เรื่อยๆ ไม่มีมอดดับ

สุดท้ายแล้วนางจะรับมือกับศัตรูภายนอก
พร้อมกับสามีเร่าร้อนภายในได้อย่างไร!



JAMSAL CUSTOMER CARE
ดูเล่มก่อนด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com



ทดลองอ่าน

หว่ากักรัก

ISBN 978-616-06-3422-4



9 786160 634224

ราคา 459 บาท